

BOYBAND SENTIMENT

GÊNANTE BEKENTENISSEN VAN
EEN DIE HARD TAKE THAT-FAN

Voor duizenden tienermeisjes draaide de wereld in de jaren negentig maar om één ding: Take That. Journalist [Amanda van Schaik \(31\)](#) was zelfs zo geobsedeerd dat ze op school een jaar moest overdoen. Nu de boys op 18 juli in Nederland optreden, haalt ze 10 nogal beschamende herinneringen op.

1 In mijn moeders trouwjurk fantaseren dat ik met Robbie Williams naar het altaar schrijd
September 1994. Ik was vijftien en zat in 4 atheneum.

Mijn klasgenoten hulden zich in zwarte gewaden, liepen op Dr. Martens en pogoden op muziek van bands als Nirvana, Soundgarden en Pearl Jam. Met mijn stretchbroeken, merktuinen en Palladiums was ik een vreemde eend in de bijt. Gelukkig was er één gelijkgestemde in de klas: Marleen, die ook een voorkeur voor pasteltinten had. Tijdens handenarbeid lazen we in de Hitkrant een artikel over de Britse boyband Take That. Nog nooit van gehoord, maar wát een lekkertjes. Mark Owen was de knapste man die ik ooit had gezien: prachtige blonde manen en een glimlach die mijn knieën week en mijn keel droog maakte. **Wat een verschil met mijn slungelige en puisterige klasgenoten.** Diezelfde middag kocht ik twee albums van ze en draaide die meteen grijs. Het object van mijn affectie kon ook nog eens zingen. Soort van. Mark had een ongelooflijk monotone stem, maar dat mocht de pret niet drukken, want hij was mijn grote liefde. Hoewel, groot: hij mat 1.67 meter. Ik was vijftien en acht centimeter langer. En omdat ik geen Nicole Kidman en Tom Cruise-taferelen wilde, stapte ik wijselijk over op Robbie Williams. Guitig hoofd, ondeugende uitstraling en vooral: 1.85 meter. Van mijn zakgeld kocht ik een dekbedovertrek met zijn hoofd erop en 's nachts kwijlde ik zielsgelukkig op zijn gelaat. Mijn kaptafeltje plantte ik vol met plaatjes van The Robster. Daarnaast plakte ik foto's van mijzelf, inclusief eentje in de trouwjurk van mijn moeder.

2 Honderden uren van mijn leven weggoeien door de video 'Take That the party - Live at Wembley' steeds opnieuw te kijken

Op doorde weekse dagen sjeesde ik na mijn laatste lesuur naar huis om zo snel mogelijk de video 'Take That the party' te kunnen bekijken. Ik kreeg maar geen genoeg van het live concert en de backstage opnames. Vooral de zwembadscènes keek ik steeds opnieuw. Het hoogtepunt was de *clap your hands*-scène, waarvoor de boys ieder een stukje opvoerden. Mark en Jason – beiden in een zwarte ballenknijper en bodywarmer – deden een stukje vrije dans waarvoor de jury van 'So you think you can dance' de neus zou ophalen. Maar ik vond het subliem en was diep onder de indruk van hun *dance skills*. En vooral ook van de schaars geklede heren. Gary, verkleed als Elton John, vond ik een stuk minder spannend. Sowieso vond ik Gary nooit zo spannend. Met zijn melkfleswitte huid en vlezige lijf was hij de minst appetijtelijke van de vijf. Dan was er nog Robbies optreden. Verkleed als Joost mag het weten, in elk geval iets met een mantel, vreemde hoed en een staf, rapte hij erop los. Het klonk nergens naar. Maar dat

VAN MIJN ZAKGELD KOCHT IK
EEN **DEKBEDOVERTREK MET
ROBBIES HOOFD** EROP

maakte niet uit, want ik bekeek Robbie door een roze bril en in mijn ogen kon hij niks verkeerd doen. Zelfs slechter rappen dan Vanilla Ice was voor mij geen issue.

3 Voor het eerst opgewonden raken. Van Howard in een enkellange spijkerrok

Het optreden van de gespierde Howard tijdens de *clap your hands*-scène was voor mij de apotheose van de Take That-video. Halverwege deze scène maakte hij zijn opwachting in een zeer unieke outfit: een enkellange spijkerrok, zwarte kistjes en een sjaal. Op de beat stootte hij vervolgens wild met zijn heupen. **Links, rechts, links, rechts. Korte, harde stoten. Nog nooit had ik een man zo woest en sexy zien bewegen.** Zijn bovenlijf was onbedekt, zijn borst- en buikspieren glansden van mannelijk zweet of van water uit een plantenspuit, dat deed er niet toe. Het effect was adembenemend. Elke rolling van zijn spieren was zichtbaar. Door de hoge split in zijn spijkerrok piepte een beige onderbroek. De mannenrok is nooit doorgebroken en ik vroeg me oprecht af waarom. Howard zag er verdomd lekker in uit.

4 Verslaafd raken aan mergpijpjes doordat ik drie weken geen Take That-video's kon kijken

Tijdens de 104 minuten durende video zat ik op mijn knieën voor de tv, mijn ogen op nog geen dertig centimeter van het scherm. Ik wilde niks missen. Tijdens Howards heupmoves verscheen er condens op het scherm door mijn gehijg. Mijn ouders bekeken dit bakvisgedrag met argusogen. Niet omdat ze het vreemd vonden dat ik lichtelijk opgewonden raakte van een heupwiegende man in spijkerrok, maar omdat ze bang waren dat ik iets aan mijn ogen kreeg. Op een dag moest ik naar de opticien. Volgens hem was er niks mis met mijn ogen, maar ik keek wel te veel tv en dat was slecht voor mijn oogbindweefsel. Gevolg: drie weken geen tv kijken en dus een Take That-video-detox. Ik sjokte mokkend en chagrijnig door het huis en at uit verdriet alles wat los- en vastzat. Ik miste mijn vijf mannen en probeerde de leegte vanbinnen op te vullen met mergpijpjes die ik bij de buurtsuper kocht. Het liefst de reuzenvariant: een groot stuk cake met aardbeiengelei en vanillecrème in een marsepeinen omhulsel. Heerlijk. Ik werkte een pak per dag naar binnen. >

« Gelukkig zat ik in een groeispurt en verbrandde dagelijks meer calorieën dan een topsporter tijdens de Olympische Spelen, anders was ik net zo *chubby* geworden als Gary.

5 Totaal oncoole dansact geven en betrappt worden door Stoere Vrienden van broer

Alle Take That-dansjes moesten natuurlijk in de praktijk worden gebracht. Als mijn ouders op hun werk waren en mijn broer op school, werd de huiskamer mijn podium. 'Give good feeling' was mijn favoriete nummer. Mijn Britse popidolen deden bewegingen waar een krolse kat jaloers op zou zijn en dat probeerde ik te evenaren. Ik pakte een dweilstok die fungeerde als microfoonstandaard en reed ertegenaan – dat deden de Take Thatters ook – terwijl ik luidkeels 'Give good feeling to me, baby I know, this feeling won't gohohohoo' meeblerde. Ik was vijftien, behoorlijk naïef en lette niet op de betekenis van de songtekst. Ik vond het gewoon een leuk dansje. **Op een middag dat ik weer eens uit mijn plaat ging met de dweilstok, kwamen mijn oudere broer en zijn Stoere Vrienden de huiskamer binnen.** Ze keken me aan alsof ik afkomstig was van de planeet Melmac. Mijn toch al niet bijster spannende reputatie liep een flinke deuk op. Vanaf die dag stond ik bekend als Het Zusje dat Tegen de Dweilstok Rijdt.

6 Het stelen van een Take That-doorstuurboekje

In 1994, toen internet nog niet toegankelijk was voor de massa, communiceerden wij met behulp van doorstuurboekjes. Een TT-fan knutselde een boekje, schreef daarin een lyrische boodschap voor Take That, het liefst met vernuftige songteksten als 'Oh Mark, could it be magic that you relight my fire, babe?' en 'All I do each night is pray that you give me good feeling'. Dat boekje werd doorgegeven van fan naar fan en ging de hele wereld over. Zo kreeg ik op een dag ook twee boekjes. Eentje heb ik doorgestuurd, maar de andere was te mooi om weg te geven. Inga uit Zweden had er werkelijk een prachtig boekwerk van gemaakt, vol plaatjes en songteksten. Waarschijnlijk ligt Inga tot op de dag van vandaag te wachten naast de brievenbus, totdat het doorstuurboekje weer bij haar op de deurmat valt.

7 Een nacht voor het VVV-kantoor liggen, gewapend met een biljartkeu, om kaartjes voor het Take That-concert te kopen

Op 17 maart 1995 was het eindelijk zover. Take That zou optreden in Ahoy! Mijn vriendin en mede-Take That-groupie Marleen en ik verwachtten dat het concert binnen een mum van tijd zou zijn uitverkocht en lagen de avond voordat de kaartverkoop begon, voor het VVV-kantoor in onze woonplaats Woerden. We waren goed voorbereid op deze *all nighter*, met een slaapzak tegen de kou, een appeltaart tegen de trek en een hockeystick (Marleen) en een biljartkeu (ik) tegen louche figuren. Maar op een rode Citroën AX na die elk uur voorbijreed, bleef het stil voor het VVV-kantoor. In deze rode bolide zat geen onbekende, maar mijn moeder. Zij vond het toch een naar idee dat haar vijftienjarige oogappel zo voor het grijpen lag en reed langs om er zeker van te zijn dat ik niet werd afgeslacht door een bijlmoordenaar. Maar haar zorgen waren niet nodig. Onze nacht voor het VVV-kantoor overigens ook niet. **In Woerden bleken namelijk maar vier fans te wonen, inclusief Marleen en ik. De andere twee kwamen om negen uur 's ochtends, toen het kantoor net openging.** Hadden Marleen en ik ook kunnen doen, dan hadden we fijn thuis kunnen slapen en had mijn moeder niet midden in de nacht door Woerden hoeven crossen.

8 Teleurgesteld zijn dat ik niet uit het Ahoy-publiek werd gepikt om te tongen met Robbie

Op mijn vijftiende werd ik nog niet gehinderd door enig realiteitsbesef. Ik verwachtte serieus dat ik tijdens het concert zo ontzettend veel indruk op Robbie zou maken dat ik uit het publiek werd gehaald om met hem te zoenen. Als ik er maar leuk genoeg uitzag. Aan het samenstellen van mijn outfit ging wekelange voorbereiding vooraf. Uiteindelijk werd het: een zwarte Mac & Maggie-broek, beige Palladiums en een beige giletje van Naf Naf met een diep decolleté. Van mijn kleedgeld kocht ik een wonderbra van tachtig gulden. Een rib uit mijn lijf, maar ik was zo plat als een strijkplank en mijn cup AA kon wel een push up-effect en een kipfiletje gebruiken. Eenmaal in Ahoy werd mijn droom aan diggelen geschoten: we hadden zitplaatsen in de

verste uithoek van de gigantische zaal. In de verte zag ik nog net vijf identieke, wazige poppetjes heen en weer dansen. Mijn vriendin Marleen had gelukkig een toneelkijker meegenomen die ik af en toe mochten lenen. Maar Robbie had niet zo'n kijker en kon mij dus niet zien. Als ik wel in zijn zicht was geweest, had hij me uit het publiek gehaald om met me te zoenen. Dat weet ik zeker.

9 Het Take That-management stalken met een boze brief

Na het concert hoorde ik een constante ruis. En irritante plopgeluiden. Ingeklapt trommelvlies, constateerde de geraadpleegde KNO-arts. Waarschijnlijk veroorzaakt door blootstelling aan harde geluiden. **Ik heb toen nog een boze brief naar het management van Take That gestuurd, in de hoop dat ze medelijden met me zouden hebben en ik een a capella privéconcert zou krijgen.** Maar nee, nooit meer iets op gehoord. Tot op de dag van vandaag heb ik af en toe last van mijn trommelvliesen.

10 Blijven zitten in 4 atheneum, omdat mijn leven alleen uit Take That bestond

In plaats van Duitse naamvalrijtjes en de stelling van Pythagoras uit mijn hoofd te leren, was ik druk met het bestuderen van songteksten en het beantwoorden van de cruciale vraag: wat zal ik zeggen als ik Robbie tegenkom? Alsof ik tijd had om me bezig te houden met school. De tweede keer 4 atheneum ging me een stuk beter af dan de eerste keer. Mijn voornaamste tijdsbesteding hield er namelijk mee op: in de zomer van 1995 kondigde Robbie Williams zijn vertrek bij Take That aan. Mijn liefde voor de Britse boyband bekoelde terstond. Toen het overgebleven Take That-kwartet een jaar later helemaal uit elkaar viel, verdween de jongensband voorgoed uit mijn gedachten. Sinds vorig jaar zijn ze weer bij elkaar en deze week staan de boys in de Amsterdam Arena. Heel even heb ik met de gedachte gespeeld om naar dit concert te gaan. Maar de Take That die ik ken, is niet meer. De strakke jongens zijn nu rimpelige, chagrijnige mannen. Tijdens interviews kijken ze volkomen ongeïnteresseerd en hun optredens missen de bevolegenheid en het enthousiasme van vroeger. Nee, ik herinner me Take That liever zoals ze waren. Toen droeg Howard tenminste nog een enkellange spijkerrok, waarvan ik nog steeds onder de indruk ben. Ik heb mijn vriend eens gevraagd of hij mijn spijkerrokje wilde dragen. Gewoon, om te kijken of hij net zo sexy zou zijn als Howard. Hij was daar niet voor te porren. Toch jammer. ●

DE TAKE THAT DIE IK KEN, IS NIET MEER. DE STRAKKE JONGENS ZIJN NU RIMPELIGE, CHAGRIJNIGE MANNEN

Take who?

Robbie 'bad boy' Williams (13 februari 1974) Burgerlijke staat: getrouwd met actrice Ayda Field

Nadat hij uit Take That stapte, scoorde Robbie enkele grote solo-hits, waaronder 'Angel' en 'Feel'. In 2010 keerde hij – na eerder luidkeels te hebben verkondigd nooit meer iets met TT te maken willen hebben – terug naar de boyband. Misschien dat zijn mislukte carrière in de VS hier debet aan was. Of misschien was hij blut, want zijn drank- en medicijnverslaving kostten een bom duiden. Hoe dan ook, *bad boy Williams is back*. Misschien *for good*.

Gary 'lead singer' Barlow (20 januari 1971) Burgerlijke staat: getrouwd met danseres Dawn Andrews, samen hebben ze drie kinderen

Hij zong de meeste leads en schreef de meeste songteksten. Van het vijftal was hij het meest muzikaal. En het dikst. Hij stond bekend als *the chubby one* en had de minste fans. Zijn solocarrière is nooit echt van de grond gekomen. Boze tongen beweren dat de voortdurende rivaliteit tussen hem en Robbie de reden was van Robbies vertrek uit de groep. Tegenwoordig kunnen ze weer door één deur.

Howard 'the body' Donald (28 april 1968) Burgerlijke staat: twee dochters uit twee verschillende relaties

Zong zelden, sliste ongeloflijk, waste zijn haar bijna nooit, maar had een *body to die for*. Jammer dat hij zo'n schuinsmarcheerder is. Tijdens zijn relatie met de moeder van zijn tweede kind hield hij er een affaire op na met de getrouwde Nederlandse dame Merith van Onselen. Volgens haar had hij een zeer hoge *sex drive*. Dat was natuurlijk te verwachten, gezien al zijn sexy heupmoves op het podium.

Jason 'danser' Orange (10 juli 1970) Burgerlijke staat: ongehuwd

Ik heb hem nog nooit een noot horen zingen. Hij kan wel heel overtuigend playbacken en is de beste danser. In 2006 verscheen het Take That-album 'Beautiful world', waarop hij eindelijk een solo zingt. Over zijn privéleven is weinig bekend. Over zijn seksuele geaardheid nog minder. Als je internetforums moet geloven, heeft hij een vriendin. En een vriend. Daar worden we dus geen sikkepit wijzer van.

Mark 'babe' Owen (27 januari 1972) Burgerlijke staat: getrouwd en twee kinderen met actrice Emma Ferguson

Klein mannetje met een knappe kop. Zong zelden de lead, maar kreeg op het tweede Take That-album 'Everything changes' eindelijk een liedje: 'Babe'. Een eentonig nummer, waarin zijn monotone stem mooi tot uiting kwam. De gay rumours die alle boys omringden, klonken bij hem het hardst. Maar daar was niets van waar. Wel bleek hij de Tiger Woods van de popmuziek te zijn. In 2010 bekende hij zijn vrouw te hebben bedrogen met meer dan tien vrouwen, wat hij gedeeltelijk weet aan zijn alcoholverslaving. Zijn vrouw is nog steeds bij hem. Tja, die puppyogen zijn nou eenmaal moeilijk te weerstaan.

DE HITS (1990-1996)

- Could it be magic
- Relight my fire
- Pray
- Babe
- Everything changes
- Sure
- Back for good
- Never forget
- How deep is your love?

